

č. 339 Sb., mluvicí o termínech výplaty remunerace vyměřené podle § 10 zák.

Neboť jednak jde tu zřejmě jen o předpis o tom, kdy a jak remunerace má být vyplácena, jednak má předpis tento — jak z genese zák. patrno — hlavně ten účel, aby vysokoškolskému profesoru výplata oné remunerace byla v určitých termínech bez časových průtahů zaručena a aby nemusil tak, jak tomu namnoze bylo dříve, mnohdy mnoho měsíců čekat na výplatu příslušných remunerací.

Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3333.

Státní zaměstnanci: Osobní přídavek podle § 1 č. 2 zák. č. 457/1919 o připočtení válečných pololetí?

(Nález ze dne 6. března 1924 č. 3771.)

Věc: Dr. Julius Sz. v Bratislavě proti ministerstvu spravedlnosti o osobní přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-1 byl jmenován tabulárním soudcem dne 26. května 1911. Výnosem tabule v Bratislavě z 10. července 1920 bylo st-li započítáno do pense a do postupu do vyšších služebních požitků 5 válečných půlletí a poukázány mu na základě zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. a nař. min. pro Slov. č. 51994 od 1. září 1919: služné 12.108 Kč a drahotní přídavek 4.884 Kč s tím, že místní přídavek zůstává nezměněn.

Rozhodnutím min. sprav. z 27. ledna 1923 nebylo žádosti st-le za přiznání osobních přídaveků od 1. prosince 1920 podle § 1 č. 2 zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb. vyhověno, poněvadž po provedení zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. nepřísluší úředníkům na základě nových postupových lhůt nový nárok na osobní přídavek ve smyslu cit. ustanovení.

Rozhoduje o stížnosti do rozhodnutí tohoto pro nezákonnost podané, vycházel nss z následujících úvah:

Z odůvodnění napadnutého rozhodnutí jest zřejmo, že žal. úřad založil svůj výrok na právním názoru, že pro přiznání nároku na osobní přídavek ve smyslu § 1 č. 2 zák. č. 457/1919 rozhodny jsou výhradně lhůty stanovené pro postup do vyššího stupně platového v § 50, odst. 2 služ. pragmatiky, že tedy vzhledem k tomu, že v VI. hodn. třídě, o kterou zde jde, byly služební pragmatikou zavedeny 4leté lhůty postupní a že třída tato má 4 platové stupně, nabýti lze nároku na osobní přídavek po uplynutí 16. roku ode dne povýšení do VI. hodn. třídy.

Naproti tomu namítá stížnost, že st-li přísluší nárok na osobní přídavek od 1. prosince 1920 do 1. října 1921, kdy povýšen byl do V. hodn. třídy, jelikož byl jmenován tabulárním soudcem 26. května 1911, tudíž dovršil 12 let služby VI. hodn. třídy s připočtením 5 válečných půlroků dne 25. listopadu 1920.

Stížnost tedy uplatňuje názor, že pro posouzení nároku úředníka VI. hodn. třídy na osobní přídavek platí 3leté postupní lhůty.

Dle toho sporný jest zde význam ustanovení § 1, odst. 2 cit. zák. Smysl ustanovení toho dlužno vyložit jednak dle slovního znění před-

pisu a obecného významu použitých výrazů, jednak podle právního stavu, který platil v době, kdy zákon nabyl působnosti.

Zák. č. 457/1919 stanoví v § 1 pod č. 2: »Jsou-li úředníci v nejvyšším stupni platovém a postup časový nemá místa, poskytuje se jim po uplynutí postupové lhůty stanovené v § 50, odst. 2 služ. pragmatiky, do níž se započítávají válečná půlletí, osobní započitatelný přídavek.« Zákon odvolává se výslovně na postupové lhůty stanovené služ. pragmatice. Toto ustanovení zák. č. 457/19 nedoznalo pozdějšími zákonnými předpisy žádné změny.

Platí tedy při zjišťování nároku na osobní započitatelný přídavek postupové lhůty v cit. předpisu služ. pragmatiky stanovené, tedy v VI. hodn. třídě lhůty 4leté. Pokud jde o platové stupně, platil v době, kdy zákon č. 457/19 nabyl účinnosti, zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z., upravující platy a služební poměry státních zaměstnanců, který stanoví v § 1 pro každou hodnostní třídu platové stupně a to v VI. hodn. třídě 4 platové stupně.

Dle těchto předpisů mohou tedy úředníci VI. hodnostní třídy dosíci osobního přídavku teprve po uplynutí 16 roků ode dne, kdy postoupili do VI. hodn. třídy, do kteréžto doby započítati jest, jak již uvedeno, 5 válečných půlletí.

Nesporno jest, že st-1 postoupil do VI. hodn. třídy 25. května 1911. Příslušel by mu tedy dle shora uvedených předpisů přídavek osobní ve smyslu 1. věty odst. 2 § 1 zák. č. 457/19, nehledíc ovšem k dalším ustanovením tohoto odstavce, kterým přiznání výhody osobního přídavku do jisté míry se omezuje, teprve od 25. listopadu 1924.

Když tedy žal. úřad žádost st-lovu za přiznání osobních přídavků za dobu spadající před 25. listopad 1924 zamítl, neporušil tím zákon. Stížnost bylo proto jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3334.

Státní zaměstnanci: I. Z předpisu § 67, odst. 3 služ. pragmatiky úřednické neplyne právo úředníkovu, činiti nastoupení služby v novém působišti, do kterého byl přeložen, závislým na nějakých podmínkách; přání úředníkem v tomto směru přednesená nemají povahu smluvních proposic. — II. Podmínky nároku na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

(Nález ze dne 7. března 1924 č. 3912.)

Prejudikatura: Boh. 1236 adm.

Věc: Rudolf D. v K. (adv. Dr. Emil Fischer z Kadaně) proti ministerstvu financí stran nároku na diety.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím min. fin. potvrdilo v pořadí instančním výnos zem. fin. řed. v Praze, jímž bylo st-li uloženo, aby vrátil diety, které mu byly v době od 20. dubna do 30. září 1921 vypláceny z důvodu vedení dvojí domácnosti. Příkaz ten opíral se o výnos min. fin. z 3. února 1921 č. 1060 pres., stanovící, že diety (stravné) přísluší jen oněm zaměstnancům, kteří žijí úplně odděleně od své rodiny, kterýž předpoklad